

КОПІЯ

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

26.10.2017

Справа №910/13771/17

За позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос»
до Аграрного фонду
про стягнення 2 129 089,02 грн.

Суддя Демидов В.О.

Представники сторін:

від позивача – Гринь Ю.П. (дов. від 07.07.2017);
від відповідача – Делявська Г.М. (дов. №586 від 03.01.2017).

ВСТАНОВИВ :

15.08.2017 Товариство з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» звернулося до господарського суду м. Києва з позовом до Аграрного фонду про стягнення 2 129 089,02 грн.

На обґрунтування позовних вимог позивач посиляється на те, що відповідач в порушення норм чинного законодавства України та укладеного між сторонами договору складського зберігання цукру № 1ц від 30.01.2014 не сплатив грошові кошти за надані позивачем послуги із складського зберігання цукру за період з 01.01.2017 по 30.06.2017, внаслідок чого у відповідача виникла заборгованість у розмірі 2 129 089,02 грн.

Ухвалою господарського суду міста Києва від 16.08.2017 порушено провадження у справі №910/13771/17, розгляд справи призначено на 21.09.2017.

21.09.2017 відповідач через загальний відділ діловодства суду подав відзив на позовну заяву, у якому просив відмовити у задоволенні позову, посиляючись на те, що до остаточних результатів перерахунку цукру-піску Аграрного фонду на складах ТОВ «ВКФ «Амос» та підписання трьохстороннього акту звірки відвантаженого цукру-піску, визначити суму витрат на зберігання вказаного майна та розмір збитків є неможливим.

В судовому засіданні 21.09.2017 судом у відповідності до ст. 77 Господарського процесуального кодексу України оголошено перерву до 13.10.2017.

12.10.2017 позивач через загальний відділ діловодства суду подав додаткові письмові пояснення по суті справи.

Ухвалою господарського суду м. Києва від 13.10.2017, враховуючи необхідність витребування доказів по справі, розгляд справи відкладено на 26.10.2017.

У судовому засіданні 26.10.2017 з'явилися представники сторін, надали пояснення по суті справи.

З урахуванням фактичних обставин справи, суд вважає за можливим розглянути справу за наявними матеріалами у даному судовому засіданні з урахуванням положення ст. 75 Господарського процесуального кодексу України.

В судовому засіданні 26.10.2017 оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

*1*7667840*1*0*

Розглянувши подані документи і матеріали, з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується позов та оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, господарський суд міста Києва встановив такі фактичні обставини справи.

30.01.2014 між ТОВ «ВКФ «Амос» (далі – позивач, зберігач) та Аграрним фондом (далі – відповідач, поклажодавець) було укладено договір складського зберігання цукру №1Ц (далі – договір), відповідно до п. 1.1. якого поклажодавець передає, а зберігач приймає цукор на відповідальне відокремлене зберігання згідно ДСТУ 4245:2003 за фактичною вагою в кількості 59 278 тонн 655кг, якість якого відповідає ДСТУ 4623:2006, упакованого в поліпропіленові мішки з поліетиленовими або поліпропіленовими мішками-вкладками, у кількості 1 185 573 штук, а також 1 неповний мішок в якому 5 кг.

Пунктом 1.2. договору сторони погодили, що прийняття цукру на зберігання та видача його поклажодавцю, посвідчується актом передавання-приймання, який є невід'ємною частиною цього договору.

Відповідно до п. 1.3. договору фактичне зберігання цукру: Київська область, м. Бровари, вул. Підприємницька, 22.

Згідно п. 3.6. договору поклажодавець зобов'язаний своєчасно відшкодовувати витрати за наданні йому послуги на підставі актів, зміст та форма яких відповідають чинному законодавству України, в межах коштів, передбачених Законом України «Про Державний бюджет України» на відповідний рік.

Відповідно до п. 4.1. договору сторони визначили, що розрахунки за надані послуги по зберіганню проводяться в грошовій формі (в гривнях) з урахуванням податку на додану вартість шляхом перерахування на поточний рахунок зберігача.

Відшкодування витрат зі зберігання цукру здійснюється на підставі актів, підписаних уповноваженими представниками сторін та скріплених печатками та становить 12,50 грн. за 1 тону в місяць (п.п. 4.2. та 4.3. договору)

Розділом 5 договору закріплено строки зберігання цукру - до пред'явлення вимоги поклажодавцем.

Договір вважається укладеним і набирає чинності з моменту його підписання сторонами та скріплення печатками і діє до 31.12.2014., а у будь-якому разі до повного виконання сторонами своїх зобов'язань у повному обсязі (п. 8.1. договору).

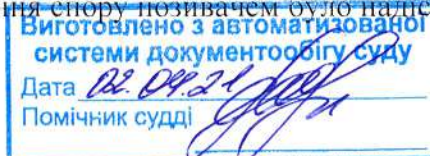
Обґрунтовуючи свої вимоги, позивач зазначив, що 31.12.2015 договір складського зберігання цукру №1Ц від 30.01.2014 внаслідок не продовження дії припинився. Але, враховуючи той факт, що поклажодавець не забрав предмет зберігання зі складських приміщень зберігача, останнім нараховано до сплати відповідачем на користь позивача вартість за фактичні послуги зберігання за період з 01.01.2017 по 30.06.2017.

Судом встановлено, що після закінчення строку дії договору зберігання цукру позивачем було надано послуги відповідачу зі складського зберігання:

- 28 387,855 тонн за період з 01 по 31.01.2017 згідно акту виконаних робіт №31 від 31.01.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ;
- 28 387,855 тонн за період з 01 по 28.02.2017 згідно акту виконаних робіт №32 від 28.02.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ;
- 28 387,855 тонн за період з 01 по 31.03.2017 згідно акту виконаних робіт №33 від 31.03.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ;
- 28 387,855 тонн за період з 01 по 30.04.2017 згідно акту виконаних робіт №44 від 30.04.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ;
- 28 387,855 тонн за період з 01 по 31.05.2017 згідно акту виконаних робіт №55 від 31.05.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ;
- 28 387,855 тонн за період з 01 по 30.06.2017 згідно акту виконаних робіт №67 від 30.06.2017 на суму 354 848,20 грн. з ПДВ.

Отримані відповідачем послуги зі зберігання з 01.01.2017 по 30.06.2017 на загальну суму 2 129 089,02 грн., останнім не сплачені, отже, внаслідок порушення зі сторони відповідача умов договору в частині проведення розрахунків, у Аграрного фонду утворилась заборгованість зі сплати отриманих послуг в розмірі 2 129 089,02 грн.

З метою досудового врегулювання спору позивачем було надіслано на адресу відповідача

письмові вимоги (претензії) за вих. №17 від 10.04.2016 та за вих. №37 від 07.07.2017 з вимогою про сплату коштів за отримані послуги складського зберігання.

Водночас, відповідач у відзиві зазначив, що з підстав того, що постановою старшого слідчого Генеральної прокуратури України від 17.03.2016 предмет зберігання за договором визнано речовим доказом та зазначено про його переміщення до іншого приміщення із подальшою інвентаризацією, зазначив, що обсяги цукру-піску не можуть бути підтверджені належними доказами до закінчення проведення інвентаризації.

Як зазначено сторонами 13.01.2016 постановою старшого слідчого ГПУ призначено інвентаризацію цукру-піску, який перебував у складських приміщеннях за адресою: Київська область, м. Бровари, вул. Підприємницька, 22.

Постановою старшого слідчого Генеральної прокуратури України від 17.03.2016 визнано речовим доказом цукор-пісок, який перебуває на складах ТОВ «ВКФ «Амос» за адресою: Київська область, м. Бровари, вул. Підприємницька, 22. У названій постанові також зазначено, що переміщення та відповідальне зберігання цукру-піску забезпечує ПАТ «Аграрний фонд».

Згідно наявних у матеріалах справи доказів, інвентаризація цукру-піску за спірним договором триває.

Дослідивши обставини справи, надані матеріали, оцінивши надані докази у їх сукупності, суд дійшов висновку про обґрунтованість позовних вимог та необхідність задоволення позову у повному обсязі з таких підстав.

У відповідності з приписами ст. ст. 33, 34 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог та заперечень; докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу.

Згідно ст. 4-3 Господарського процесуального кодексу України судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності. Сторони та інші особи, які беруть участь у справі, обґрунтовують свої вимоги і заперечення поданими судом доказами.

На підставі ст. 43 Господарського процесуального кодексу України господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом.

Згідно ст. 526 ЦК України, зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Стаття 175 ч. 1 Господарського кодексу України встановлює, що майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються ЦКУ з урахуванням особливостей, передбачених Господарським кодексом України.

Відповідно до ст. 193 ГК України суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору.

Відповідно до ст. 626 Цивільного кодексу України, договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Договір є двостороннім, якщо правами та обов'язками наділені обидві сторони договору.

Згідно із ч. 2 ст. 530 ЦК України, якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час. Боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не впливає із договору або актів цивільного законодавства.

Стаття 936 ЦК України встановлює, що за договором зберігання одна сторона (зберігач) зобов'язується зберігати річ, яка передана їй другою стороною (покладодавцем), і повернути

її покладавцеві у схоронності.

Положеннями ч. 1 ст. 957 Цивільного кодексу України передбачено, що за договором складського зберігання товарний склад зобов'язується за плату зберігати товар, переданий йому покладавцем, і повернути цей товар у схоронності.

Частиною першою статті 946 ЦК України встановлено, що плата за зберігання та строки її внесення встановлюються договором зберігання.

Приписами ст. 938 Цивільного кодексу України визначено, що якщо строк зберігання речі визначений моментом пред'явлення покладавцем вимоги про її повернення, зберігач має право зі спливом звичайного за цих обставин строку зберігання вимагати від покладавця забрати цю річ в розумний строк.

Відповідно до ст. 946 Цивільного кодексу України, якщо покладавець після закінчення строку договору зберігання не забрав річ, він зобов'язаний внести плату за весь фактичний час її зберігання.

Аналогічні положення відображаються в п. 5.1. договору, а саме: строк зберігання — до пред'явлення вимоги покладавцем.

За таких обставин, суд дійшов висновку, що продовження зберігання зерна після закінчення строку, встановленого п. 8.1. договору (до 31.12.2014), дає зберігачу право вимагати оплати за весь фактичний час зберігання.

Суд зазначає, що відповідно до наявних в матеріалах справи доказів, відповідно до листа Аграрного фонду щодо проданих об'ємів цукру з складських приміщень ТОВ «ВКФ «Амос» вих. № 40-07/781 від 23.08.2016, а також листа Генеральної прокуратури щодо вилученої кількості цукру за вих. № 17/1/4-28229-16 від 24.06.2016, актів виконаних робіт та розрахунках обсягів коштів за зберігання за спірний період відповідно до умов договору, судом встановлено, що за період з 01.01.2017 по 30.06.2017 позивачем були надані відповідачу послуги зі складського зберігання цукру у загальному розмірі 2 129 089,02 грн.

Згідно зі ст. 629 Цивільного кодексу України укладення договору передбачає відповідність останнього встановленим законодавством вимогам, і його умови не суперечать положенням нормативно-правових актів. Отже, належним чином укладений договір є обов'язковим для сторін і повинен добросовісно виконуватись.

Положеннями статті 509 ЦК України визначено, що зобов'язання за своєю правовою природою є правовідношенням, зміст якого розкривається, як через активну поведінку боржника - здійснення ним певної дії (передачі майна, виконання роботи, надання послуги, сплати грошей тощо), так і пасивну - утримання від певної дії. Зобов'язання виникають з підстав, встановлених у статті 11 цього Кодексу. Зобов'язання має ґрунтуватися на засадах добросовісності, розумності та справедливості.

Статтею 526 ЦК України встановлено загальне правило виконання зобов'язання, а саме - зобов'язання має виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Саме належне виконання зобов'язання означає досягнення тієї мети, яку сторони ставили перед собою, вступаючи у зобов'язання. Належне виконання тягне за собою припинення зобов'язання (ст. 599 ЦК).

Зазначені вище норми ЦК України кореспондуються з положеннями статті 193 Господарського кодексу України.

Статтею 530 Цивільного кодексу України передбачено, що якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Таким чином, з наявних в матеріалах справи письмових доказів судом встановлено, що на момент звернення позивача до суду обов'язок сплати отриманих відповідачем послуг за зберігання у розмірі 2 129 089,02 грн. настав.

Проте, всупереч умовам укладеного договору і положенням ст. 526 Цивільного кодексу України та ст. 193 Господарського кодексу України, відповідач взяті на себе за договором № 11Ц від 30.01.2014 зобов'язання не виконав, послуги у передбачений строк не оплатив.

Заперечення відповідача щодо дійсних обсягів предмету зберігання - цукру-піску за

*1*7667840*1*0*

договором впродовж спірного періоду, суд вважає необґрунтованими та не доведеними виходячи з наступного.

Умовами договору передбачено обов'язки зберігача, зокрема, але не виключно: попередньо погоджувати з поклажодавцем всі дії стосовно цукру; надавати можливість перевірки наявності цукру та документів, що підтверджують його кількісний та якісний стан.

Судом встановлено, що будь-яких доказів проведення перевірки кількісного чи якісного стану цукру за період з 01.01.2016 по 17.03.2016 (дата винесення постанови про визнання цукру-піску за договором речовим доказом) відповідачем не надано, а отже й не спростовано доказів позивача відносно обсягів цукру-піску.

Окрім того, судом зазначається, що в разі невідповідності реальних обсягів цукру-піску за спірним договором - фактично визначеним обсягам встановленим за наслідками інвентаризації, відповідач має право звернутися до суду із позовом про відшкодування збитків, завданих поклажодавцю втратами від нестачі цукру у визначених обсягах.

За таких обставин, оскільки відповідач не надав суду жодних доказів належного виконання свого зобов'язання щодо оплати отриманих послуг зберігання в розмірі 2 129 089,02 грн. та не спростував заявлених позовних вимог в цій частині, суд дійшов висновку, що відповідачем було порушено положення ст. ст. 525, 526 Цивільного кодексу України, а тому позовні вимоги ТОВ «ВКФ «Амос» про стягнення з Аграрного фонду заборгованості у розмірі 2 129 089,02 грн. є правомірними та обґрунтованими, а тому задовольняються судом.

Враховуючи вищевикладене, позовні вимоги обґрунтовані та підлягають задоволенню в повному обсязі з покладенням на відповідача судових витрат у справі на підставі положень ст. 49 Господарського процесуального кодексу України.

Керуючись ст. ст. 33, 34, 43, 44, 49, 82, 84, 85 Господарського процесуального кодексу України, суд -

В И Р І Ш И В:

1. Позов задовольнити повністю.

2. Стягнути з Аграрного фонду (01001, місто Київ, вулиця Б.Грінченка, будинок 1, код 33642855) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «ВКФ «Амос» (07400, Київська обл., місто Бровари, вулиця Підприємницька, будинок 22, код 34899817) заборгованість у розмірі 2 129 089 (два мільйони сто двадцять дев'ять тисяч вісімдесят дев'ять) грн. 02 коп. та судовий збір у розмірі 31 936 (тридцять одна тисяча дев'яносто тридцять шість) грн. 34 коп., видати наказ позивачу після набрання рішенням законної сили.

Рішення набирає законної сили в порядку, встановленому ст. 85 Господарського процесуального кодексу України. Рішення може бути оскаржене в апеляційному порядку у строки, встановлені ст. 93 Господарського процесуального кодексу України.

Повне рішення складене та підписане 30.10.2017.

Суддя

В.О. Демидов

*1*7667840*1*0*